

**Мільйонер і чернець. Реальна
історія чоловіка, який
знайшов сенс життя**

КУПИТИ

Перебування в буддійському храмі посеред тайського тропічного лісу стає поворотним моментом у житті Андреаса, мультимільйонера, який постійно переживає стрес. Він просто планував три тижні відпочити від ділового життя, але потім зустрів особливу людину. Один чернець почав опікуватися ним і показав справжній шлях до щастя, кохання, багатства, успіху та сенсу життя.

У цій невеликій, але змістовній книзі автор розповідає про досвід просвітлення, бо навіть найбільше багатство у світі не здатне зробити щасливою людину, яка не розуміє, у чому саме полягає щастя.

Розділ 1

ЯКИЙ ЖЕ Я НЕЩАСЛИВИЙ... Принтер тихо загудів, утягнув чистий аркуш паперу, і ось я уже готовий. Себто не я, а мій квиток на літак до Таїланду й у зворотному напрямку. Виліт призначений за два дні. Загалом на переліт, відпочинок і релаксацію з буддійськими ченцями — три тижні. До цього плану мене давно схиляла моя асистентка Лінда.

«Андреасе, тобі вкрай треба відпочити, ти на межі вигорання», — лунали в моїй голові застережливі голоси співробітників. «Отже, ще один день в офісі, а потім відлітаю», — подумав я і став пригадувати, коли ж востаннє був у відпустці. «Чотири роки тому», — пробурмотів нарешті, кутаючись у товстий светр. Бо це Німеччина, і тут холодно. Можливо, мої співробітники мають рацію, і сонце в Таїланді мене підбадьорить. Я витягнув аркуш паперу з принтера, склав за пунктирною лінією й акуратно розрізав.

Квиток на зворотний рейс поклав у перший файл своєї теки з написом «Таїланд». Під написом — фото ченця в традиційній помаранчевій рясі.

Схрестивши ноги й молитовно здійнявши руки, він сидить обличчям до свого храму. «Навіщо я це роблю? Сподіваюся, компанія переживе мою відсутність. А раптом мій заступник щось напартачить?»

Порившись у контактах, я набрав номер пані Бернс, моєї заступниці, і приклав мобільник до вуха.

«Андреасе, наразі вечір неділі, будь ласка, поклади слухавку», — раптом сяйнуло в голові. Знімаючись, я поклав мобільний телефон на стіл дисплеєм донизу. Тоді швидко витягнув календар і занотував собі на ранок: «Для пані Бернс — упродовж наступних трьох тижнів організувати ще одну зустріч».

Я відкрив свій ноутбук, зайшов в електронну пошту і почав несамовито друкувати. Одержувач: Луїза Бернс; тема: відсутність Андреаса. «Добрий день, пані Бернс», — щойно я почав перше речення, мій погляд упав на теку з великим зображенням ченця, яка досі лежала поруч зі мною. Так і не дописавши листа, я закрив електронну скриньку й

вимкнув ноутбук. «Можливо, невеличкий відпочинок і розслаблення підуть мені на користь, — із цією думкою я став себе заспокоювати. — Ти повернешся з Таїланду через три тижні, а тим часом роздаватимеш доручення і все контролюватимеш за допомогою мобільного». Дещо втішений таким самонавіюван-ням, я ліг у своє велике, порожнє двоспальне ліжко й замислився: «У мене є все, про що я коли-небудь мріяв. Безбожно дорога вілла, безліч розкішних ав-томобілів, власна економка, найдорожчі костюми в місті, власний водій... Чому ж я досі почуваюся нещасним?».

Наступний день почався, як і зазвичай. Будильник продзвенів рівно о 5:30 ранку. Першим, що я бачив щоранку, була велика прямокутна фоторамка, причеплена під стелею. На ній світився напис:

«Немає такої фортеці, яку не можуть підкорити гроші, — Цицерон». «Отож-бо, — хвалькувато сказав я собі, та коли перекинув ноги через край ліжка, щоб сісти прямо, обличчя скривилося від болю. Боліло вже не перший день. Боліла спина, нили стегна, не давали спокою коліна. — Дрібниці, — подумав я, — так воно і має бути в п'ятдесят років».

Потім я зиркнув на свій айфон. Очі ще не звикли до темряви, але я бачив, що прийшло сімнадцять нових електронних листів. Я глибоко вдихнув, гепнув себе в груди обома кулаками, наче гірська горила, і звівся на ноги. До дверей спальні було приблизно двадцять метрів, і я щоранку любив проходити цю відстань своїм м'яким килимом із високим ворсом.

Опинившись у коридорі — це був горішний поверх мого будинку, — я рушив до ванної кімнати, розташованої прямо навпроти спальні. Останні двері по коридору праворуч були прочинені.

Я зупинився на мить і подивився на масивні, темні дерев'яні двері. На них великими літерами було написано «ЛАРА» — моя донька. Коли я чотири роки тому розлучився з дружиною, Лара також пішла своїм шляхом і зараз навчалася у Нью-Йорку.

«Ось на що здатні гроші», — подумав я з гордістю, згадавши, хто фінансував її навчання в Колумбійській юридичній школі.

— Алекс, увімкни світло у ванній, — скомандував я маленькій білій коробочці біля дзеркала.

І Алекса послухалася.

«Якби всі жінки були такими простими», — всміхнувся я і взявся за свій вранішній ритуал. Душ, гоління, лосьйон для тіла, сушка волосся феном.

Із великим оксамитово-м'яким рушником, зав'язаним трохи нижче рівня пупка, я вийшов із ванної кімнати в напрямку гардеробної. Вже тримаючи в руці золоту латунну дверну ручку, я почув звуки, що долинали з кімнати.

— Марто? — впівголоса, але рішуче покликав я.

— Андреасе, вибачте, будь ласка, я сьогодні проспала й тільки зараз повісила ваш костюм у шафу. Але вже все готово, я вийду.

Двері повільно відчинилися, і на порозі з'явилася Марта. Трохи сполошена, але привітна, як завжди. Вона була моєю хатньою робітницею вже шістнадцять років, і я не хотів її втрачати.

— Тобі не варто ні перед ким вибачатися, моя люба, — щиро сказав я і злегка поклав руку їй на плече.

Одягнувши один зі своїх найкращих костюмів, я вийшов із гардеробної й вигнутими гвинтовими сходами пішов донизу. Великі овальні вікна над сходами пронизувало сонячне світло. Я відчув аромат свіжої кави, апельсинового соку та щойно спечених круасанів. «О, Марто», — розчулився я і усвідомив, наскільки добре почуваюся. Я проковтнув сніданок за п'ять хвилин, як і щоранку. Марта подала мені пальто та портфель і побажала успішного останнього робочого дня. Я відчинив масивні входні двері й вийшов на подвір'я. Дві левові голови ліворуч і праворуч від входу виблискували в променях ранкового сонця. Примружившись, я відшукав очима свій темно-синій «майбах»: він щойно обігнув великий фонтан посеред двору й поспішав до мене. Я спустився сходами й зачекав, поки авто зрівняється зі мною задніми правими дверима. Водійські дверцята швидко розчинилися, і з них вийшов Йохен.

Йохен був моїм водієм і одним із найвідданіших людей, яких я знав.

— Сідай, друже, — привітав я його і сам відчинив дверцята.

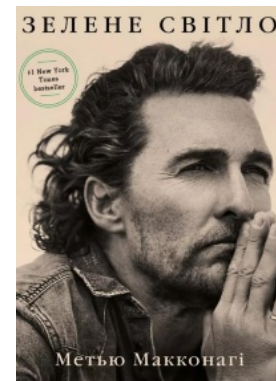
Рекомендована література

Жінки, які кохають до нестями

Кафе на краю світу

Зелене світло

Ігри, у які грають люди

Я бачу, вас цікавить п'ятьма

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Перейти до категорії
Саморозвиток та мотивація

КУПИТИ